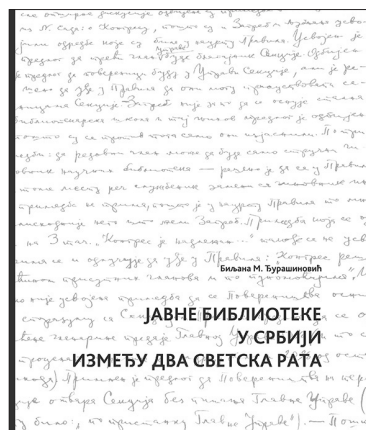

и поједина научна достигнућа настала управо на трагу првог издања, што сведочи о плодној интеракцији и дијалогу заснованим на њеним научним исходима. То је, међутим, тек један од разлога зашто је ово друго издање значајно одмакло у односу на прво. Разлика се може видети чак и споља, по формалним карактеристикама: оно је обимније (иако је изостављен блок илустрација из првог издања), што значи да има додатних података и закључака, који су неретко у виду потпуно нових одломака, а појавиле су се и неке нове теме. Осим тога, још једно важно вањско обележје које упућује на новину и дораду јесте библиографија на крају књиге: она је значајно већа, укључује и новије научне референце (уз неке старије, у првом издању пропуштене), али доноси и додатну литературу за даље самостално проучавање ове теме. Но, заронимо ли у сам текст, запазићемо и оно што је од суштинске важности за разумевање појма националне културе, а одражава се у допунским „географским“ интересовањима аутора, која за сврху имају ревалоризовање појма „српски“ (које се иначе дешава у последње две-три деценије после промене политичког система) и то са становишта традиције, у многим гранама хуманистике, па тако и у науци о књизи и библиотекама. То се најбоље види по сасвим новим деловима текста, као што је онај о књизи на територији средњовековне босанске државе, чиме је тај простор и овим путем дефинитивно укључен у националну историју културе. Значајне допуне тичу се теме о типовима средњовековне ћирилице, такође и теоретског утемељења важности манастирских библиотека као најстаријих организованих српских збирки књига, у чијем оквиру без сумње настаје и само национално библиотекарство. Допуњавани су због тога и подаци о појединим манастирским библиотекама, а дотицана су и нека питања њиховог уређења. Попут првог, и ово ново издање садржи на крају појмовник богослужбених књига Православне цркве, без чега се не могу на правилан начин разумети ни сами текстови који о њима говоре. На концу, оно има и нове рецензенте, што говори о труду аутора да непрестано ради на усавршавању сопственог текста. Вратимо се на крају констатацији о тренутку у којем се јавља потреба за новим издањима једног наслова: такав тренутак настао је управо у ово време, једно због разумљиве потребе да нови тираж почне циркулисати у јавности, чији је студентски део можда и најважнији, а друго због нових научних резултата које је Гордана Стокић Симончић уградилa у своје дело, чинећи га тако плодним родоначелником једне доскора готово непостојеће гране српске науке.

Нови прилог за интегралну историју јавних библиотека у Србији

Ђурашиновић, Биљана. *Јавне библиотеке у Србији између два светска рата*. Панчево: Градска библиотека, 2020.

Бранка Драгосавац
Универзитет у Београду
Правни факултет – Библиотека, Београд
branka.dragosavac@ius.bg.ac.rs

Након капиталних издања панчевачке библиотеке *Књига и библиотеке код Срба у Средњем веку* (2008. и 2020) и *Читалишта у Србији у 19. веку* (2011), исти издавач је наставио да подржава историјска истраживања у српском библиотекарству и својим наредним подухватима подстиче исписивање комплетне историје српских библиотека. Са наредне две монографије *Јавне библиотеке у Србији од 1901. до 1918. године* (2016) и *Српске манастирске библиотеке до краја XVIII века* (2019) допуњена је ова едиција, а током 2020. године свој наставак доживела је у рукопису *Јавне библиотеке између два светска рата* Биљане Ђурашиновић.